

US25076911

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	- 3 -12- 2025 1
<i>H+PM+Dolpman' Uklha</i>	
Krátká příloha:	
Vyřizuje:	<i>[Signature]</i>

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0019045/25

Odesílatel Fidavere, advokátní kancelář s.r.o.

Věc: Návrh na přezkum ústavnosti vybraných ust. zákonů - skupina senátorů

Doručeno: 3. 12. 2025 14:55:03

K Rukám:

ID zprávy: DZ-241547

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: zjduemx

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Nepředchází

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	Krácení-odměn-v-samosprávě-podpisová-listina.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	Krácení-odměn-v-samosprávě-podpisová-listina.pdf		
Příloha je validní	Krácení-odměn-v-samosprávě-plná-moc-scan.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	Krácení-odměn-v-samosprávě-plná-moc-scan.pdf		
Příloha je validní	Krácení-odměn-v-samosprávě-Krajští-zastupitelé-souběhy-veřejných-funkcí.xlsx	Netisknuto, uloženo v elektronické podobě. <i>rozšířené tabulky Excel</i>	
Podpis je platný	PrijataDZ.zfo	SERIALNUMBER=S906210, CN=Informační systém datových schránek – produkční prostředí, OU=Digitální a informační agentura, O=Digitální a informační agentura, OID.2.5.4.97=NTRCZ-17651921, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ
Příloha je validní	Krácení-odměn-v-samosprávě-návrh-FIN.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	Krácení-odměn-v-samosprávě-návrh-FIN.pdf		

V Praze dne 27.11.2025

zn.: **nepředchází**

dat.schr.: **z2tadw5**

Ústavní soud ČR
Joštova 8
660 83 Brno 2

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	- 3 -12- 2025 1
____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje: _____	

Ústavní soud ČR

Navrhovatelka: **skupina senátorů**, jejichž jménem jedná senátor **Petr Štěpánek**
zastoupena: **JUDr. Zuzanou Chlupáčovou**, advokátkou
AK FIDAVERE, s.r.o. se sídlem Národní 41, Praha 1, dat. schr.: **e4np4o**

Účastník řízení 1): **Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR**

Účastník řízení 2): **Senát Parlamentu ČR**

Řízení: o přezkum ústavnosti právních předpisů dle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy ČR

Věc: **N Á V R H**
na zrušení části ust. § 72 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, dále části ust. § 47 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích a dále části ust. § 53 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze

spolu s návrhem na **přednostní projednání věci** dle § 39 zákona o Ústavním soudu

Nepředchází

Přílohou:

Zvláštní plná moc

Podpisová listina senátorů

Aktuální statistika osob (členů zastupitelstev krajů a Hl. m. Prahy), na něž napadený zákon dopadá

FIDAVERE, advokátní kancelář, s.r.o.

IČ: 22285873 se sídlem Národní 41, 110 00 Praha 1, Česká republika
www.fidavere.cz, fidavereAK@gmail.com

I. Úvodní popis věci

1. Přijetím zákona č. 57/2025 Sb. byly mimo jiné novelizovány předpisy upravující činnost a vztahy v samosprávě s cílem zasáhnout do odměňování členů samosprávných zastupitelských sborů v případě, kdy jejich členové vykonávají tuto funkci jak na místní úrovni (obecní zastupitelstva), tak na úrovni krajské samosprávy. Předmětná úprava nabývá účinnosti dne 1.1.2026. Navrhovatelka využívá své ústavně zaručené právo a podle ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „**ZÚS**“) žádá o přezkum ústavnosti napadených norem Ústavní soud.
2. Přijetím uvedeného zákona byla schválena významná změna a zásah do odměňování zvolených zástupců občanů, kteří byli zvoleni do zákonem určených funkcí na místní úrovni (člen zastupitelstva či vybraní představitelé měst / obcí) a zároveň byli zvoleni za členy krajských zastupitelstev. Na zákonné úrovni byl schválen princip, podle kterého je-li uvolněný člen zastupitelstva obce zároveň členem zastupitelstva kraje nebo hlavního města Prahy, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek s vyšší odměnou (vyšším nárokem). Druhý z obou samosprávných celků mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Obdobné novela stanovuje i v případě neuvolněného člena zastupitelstva obce, který vykonává funkci starosty (primátora) nebo místostarosty (náměstka primátora) a je zároveň členem zastupitelstva kraje nebo hl. města Prahy.
3. Tyto konkrétní návrhy nebyly součástí původní zákonné předlohy (viz ST: 825 v IX. volebním období), nýbrž byly zařazeny až na základě poslaneckého pozměňovacího poslaneckého návrhu (pod písm. F – viz b. 26). Poslanecká sněmovna návrh zákona včetně předmětného pozměňovacího návrhu schválila dne 17.1.2025 (č. hlasování 1249).
4. Oproti tomu senátoři vedli zevrubnou diskusi o celém návrhu a rovněž o napadené úpravě (viz <https://www.senat.cz/xqw/xervlet/psssenat/hlasovani?action=steno&O=15&IS=7605&D=28.01.2025#b26347>). Přes významnou snahu části senátorů napříč politickým spektrem změnit alespoň tímto návrhem napadenou úpravu (viz pozm. návrh A3 a např. vystoupení senátora Michaela Canova) Senát k návrhu zákona nepřijal na plenárním zasedání dne 28.1.2025 žádné usnesení, návrh zákona byl postoupen prezidentu republiky, který s ním vyslovil souhlas a zákon byl publikován ve Sbírce zákonů dne 5.3.2025. Tato úprava tedy v Senátu podporu nezískala, zároveň se však ani nepodařilo návrh zákona senátním návrhem změnit.
5. Navrhovatelka (dále „**skupina senátorů**“) je přesvědčena, že přijatý zákon odporuje ústavnímu pořádku, jak dokládá níže v meritorní části III. svého návrhu a navrhuje Ústavnímu soudu, aby napadenou úpravu zrušil výjimečně již s účinností ode dne vyhlášení nálezu, neboť dochází k omezení (snížení) na nároku na odměnu za výkon funkce a neústavnímu zásahu do práv dotčených (několika stovek) osob (viz b. 34).

II. Žádost o přednostní projednání věci

6. S ohledem na skutečnost, že zákon nabývá účinnosti od 1.1.2026 a začne negativně působit na vztahy v samosprávě v oblasti odměňování u dotčených osob, dovoluje si skupina senátorů požádat Ústavní soud ve smyslu **ust. § 39 ZÚS přednostně projednal tento návrh**. Skutečnost, že zákon negativně dopadá na postavení byť jen několika stovek osob podle pevného přesvědčení skupiny senátorů snižuje význam věci a okolnosti hodné pro jeho přednostní projednání. Skupina senátorů uznává, že sice k podání tohoto návrhu není jakkoli časově omezena, mohla tak učinit dříve. Zformování stanovené většiny k podání tohoto návrhu došlo na základě impulsu Sdružení místních samospráv ČR po proběhnutých parlamentních volbách s ohledem na zjištění o rozsahu

osob, na které právní úprava dopadá, když tato zásadní skutková okolnost nebyla navrhovatelce známa. S respektem k rozhodování Ústavního soudu skupina senátorů žádá o přednostní meritorní posouzení jejich návrhu, neboť případné vyhovění návrhu by se mělo co nejdříve promítnout do individuálních poměrů dotčených osob.

III. Meritum věci

a) Napadená právní úprava

7. Právní úprava novely předpisů upravující činnost samospráv se dotýká obecního i krajského zřízení a zákona o hlavním městě Praze. Konkrétně napadená ustanovení uvedených právních norem zní takto:

i. Obecní zřízení

- Ust. § 72 odst. 1 in fine: „Je-li uvolněný člen zastupitelstva obce zároveň členem zastupitelstva kraje nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytně mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval.“
- Ust. § 72 odst. 2 in fine: „Je-li neuvolněný člen zastupitelstva obce, který vykonává funkci starosty (primátora) nebo místostarosty (náměstka primátora), zároveň členem zastupitelstva kraje nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytně mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Neuvolněnému členovi zastupitelstva obce vykonávajícímu funkci starosty (primátora) nebo místostarosty (náměstka primátora), který je zároveň poslancem, senátorem nebo členem vlády, může obec poskytovat odměnu nejvýše ve výši 0,4násobku výše odměny, která by mu jinak jako neuvolněnému členovi zastupitelstva obce při výkonu těchto funkcí náležela.“

ii. Krajské zřízení

- Ust. § 47 odst. 1 in fine: „Je-li uvolněný člen zastupitelstva kraje zároveň členem zastupitelstva obce nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytně mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval.“
- Ust. § 47 odst. 2 in fine: „Je-li neuvolněný člen zastupitelstva kraje, který vykonává funkci hejtmána nebo náměstka hejtmána, zároveň členem zastupitelstva obce nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytně mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši

0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Neuvolněnému členovi zastupitelstva kraje vykonávajícímu funkci hejtmána nebo náměstka hejtmána, který je zároveň poslancem, senátorem nebo členem vlády, může kraj poskytovat odměnu nejvýše ve výši 0,4násobku výše odměny, která by mu jinak jako neuvolněnému členovi zastupitelstva kraje při výkonu těchto funkcí náležela.“

iii. Zákon o hl. m. Praze

- Ust. § 53 odst. 1: *„Je-li uvolněný člen zastupitelstva hlavního města Prahy zároveň členem zastupitelstva obce nebo kraje podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval.“*
- Ust. v § 53 odst. 2 in fine: *„Je-li neuvolněný člen zastupitelstva hlavního města Prahy, který vykonává funkci primátora nebo náměstka primátora, zároveň členem zastupitelstva obce nebo kraje podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Neuvolněnému členovi zastupitelstva hlavního města Prahy vykonávajícímu funkci primátora nebo náměstka primátora, který je zároveň poslancem, senátorem nebo členem vlády, může hlavní město Praha poskytovat odměnu nejvýše ve výši 0,4násobku výše odměny, která by mu jinak jako neuvolněnému členovi zastupitelstva hlavního města Prahy při výkonu těchto funkcí náležela.“*

b) Iracionalita napadené úpravy

8. Skupina senátorů úvodem uvádí, že shora uvedená právní úprava dopadne dle zjištěných podkladů aktuálně na téměř 468 osob (z celkových možných téměř 750), které byly již před účinností této právní úpravy zvoleny do uvedených funkcí jak na místní úrovni, tak i do zastupitelstva kraje. Uvedená statistika (viz příloha) dokládá, že propojení obou úrovní samosprávných celků není žádným nešvarem či nechvalně proslulou smutnou skutečností, ale voliči akceptovaných, chtěným a žádaným jevem.
9. Propojení obou úrovní samospráv (jak úrovní obcí a měst, tak vyšších územně samosprávných celků – krajů) přitom dle skupiny senátorů je legitimní a dokonce v řadě ohledů i žádoucí, kdy nelze předestřít žádný rozumný důvod proto, aby docházelo na úrovni samosprávných zastupitelských sborů k těmto omezením, protože souběh výkonu těchto volených funkcí v samosprávných celcích různých úrovních sleduje rozumný účel a představuje též žádoucí propojení zkušeností a činností z obou úrovní samospráv. O získání mandátů přitom pochopitelně rozhodli voliči, velmi často svými preferenčními hlasy. Nejde ani o souběh mezi členem Parlamentu ČR či vlády ČR a funkcí v obecní či krajské samosprávě (viz dále).
10. Proč se zákonodárce domnívá, že je třeba souběh těchto funkcí v samosprávě omezit či mu klást stanovená omezení v nároku na odměnu, je skupině senátorů záhadou. Uvedený souběh volených funkcí v samosprávě nemůže narušovat dělbu moci, protože výkonu členů ústavních orgánů státu se předmětná pravidla ani dotýkat nemohou. Dle skupiny senátorů se **nejedná o nežádoucí kumulaci funkcí**, ale voliči i samosprávami samotnými preferovaný souběh volených veřejných

funkcí, které akcentují akceptovatelné propojení obou úrovní územně samosprávných celků. Z místní úrovně je dle pevného přesvědčení skupiny senátorů naopak nespornou výhodou, pokud starosta či místostarosta či jiný místní zastupitel je členem krajského zastupitelstva a dotčené město (obec) dokonce zvolení svého představitele na úroveň kraje vítá, a to **napříč politickým spektrem**. V případě neuvolněných výkonů funkcí u starosty či místostarosty, pokud je zároveň zvoleným členem krajského zastupitelstva, jsou nová zákonná pravidla už zcela nepochopitelná. **Proč má být krácena odměna těm představitelům samospráv, kteří pro výkon své funkce nejsou uvolněni?** Tito představitelé samospráv přeci svou funkci na místní samosprávě vykonávají ve svém čase, podle svých možností, mnohdy s časovou náročností, která se prakticky rovná výkonu uvolněné funkce. Zákonné škrtnutí většiny jejich odměny nelze než označit za projev svévole a předvolebního populismu, který ani v horní komoře Parlamentu nenašel podporu.

11. Zákon ani nevyužil možnosti jít cestou přiměřenějšího zásahu do postavení dotčených osob, tedy nikoli plošného snížení odměn, ale například snížení odměn v případě souběhu vymezených veřejných volených funkcí, pokud by například absentovali bez náležité omluvy na stanovených zasedáních zastupitelského sboru či neplnění jím zvlášť stanoveného úkolu apod. Skupina senátorů nevidí jediný důvodů pro takový zásah zákonodárce do práva na spravedlivou odměnu (viz níže). Odměna se má snad krátit z důvodu, že uvedené osoby tuto svou veřejnou funkci nevykonávají podle přesvědčení jednoho z předkladatelů (posl. Jurečky) s dostatečným nasazením? To ostatně ani u souběhu neuvolněných funkcí nelze vůbec tvrdit, když neuvolněnou funkci nevykonává daná osoba na plný úvazek. Proč se odměna nekrátí těm, kdo vedle funkce v krajském zastupitelstvu mají své závazky ve svých ordinacích a kancelářích lékařů, advokátů, daňových poradců atp., kdy tedy pochopitelně vedle své zvolené funkce v krajském zastupitelstvu vykonávají i další činnosti? Jde jednoznačně o navýsost populistický návrh, který byl přijat ve vleku tehdy nadcházejících parlamentních voleb. Již to, že daný návrh předložili dva ministři, kteří v původní zákonné předloze vládě žádnou takovou úpravu nenavrhovali, aby tak následně učinili v dvojediné roli poslanců mimo řádný legislativní proces, je krajně pozoruhodné. Podle skupiny senátorů tímto způsobem byla vláda obejitá svým vlastním členem, kdy například k návrhu nemohlo přednést své stanovisko ani gesční Ministerstvo vnitra ČR. Je také zjevná inspirace úpravou při souběhu člena zákonodárského sboru s výkonu volené veřejné funkce v samosprávě, která však je situací zcela odlišnou (viz níže b. 18).
12. Dalším důsledkem v předchozím bodě popsaného způsobu předložení návrhu je podle skupiny senátorů výrazný deficit legislativní techniky. Předně vytváří mezeru v právu a z toho plynoucí výkladovou nejasnost ve vztahu k odměňování a krácení odměn těch funkcionářů, kteří jsou poslanci nebo členy vlády a vztahuje se na ně již současná úprava krácení odměn, a zároveň jsou členy zastupitelstva obce i zastupitelstva kraje. Napadená právní úprava dále předpokládá, že jedna osoba může být současně členem zastupitelstva Hlavního města Prahy a zastupitelstva kraje nebo členem zastupitelstva Hlavního města Prahy a zastupitelstva obce, což však zákon o volbách do zastupitelstev obcí neumožňuje. Tento nesoulad v praxi nepovede k žádným právním důsledkům, avšak dokresluje iracionalitu právní úpravy dosahující protiústavní intenzity, způsobenou tím, že se návrh nestal předmětem připomínkového řízení (viz níže b. 18).
13. Závažnější skutečností je, že přijaté znění napadených ustanovení nedopadá na souběh funkcí člena zastupitelstva Hlavního města Prahy a člena zastupitelstva městské části Hlavního města Prahy, které lze považovat za ekvivalent souběhu funkcí v zastupitelstvech obce a kraje (v zákoně o Hlavním městě Praze jde tedy o úpravu nefunkční a obsolentní), ani na souběh funkcí člena zastupitelstva územně členěného statutárního města a člena zastupitelstva městské části či městského obvodu tohoto statutárního města. V případech souběhu funkcí, na které sice napadená právní úprava dopadá, avšak dotyčný funkcionář má v obou zastupitelstvech stanovenou totožnou výši odměny, pak ke krácení žádné z odměn nedojde, neboť k němu nebude

právní titul (nebude zde žádný územní samosprávný celek, který by poskytoval odměnu vyšší). Tento legislativní nedostatek pak zakládá zjevnou nerovnost u osob ve stejném (obdobném) postavení.

14. Jde o zjevné legislativně-technické omyly, z nichž v některých případech vyplývají předkladateli jistě nezamýšlené absurdní důsledky. Ty však nelze překlenout výkladem *per analogiam* v souladu s principem racionálního zákonodárce, neboť se jedná o kogentní právní úpravu nakládání s veřejnými prostředky, z níž určitým fyzickým osobám plyne nárok na plnění z rozpočtu obce, kraje nebo Hlavního města Prahy. Zákonodárce stanovil výjimku pro přiznání celé výše odměny u určité kategorie osob, tuto výjimku již z povahy věci nelze vykládat extenzivním způsobem, na místě je použití restriktivních metod výkladu. V přijatém znění tedy napadená úprava vytváří nedůvodnou a legitimně neodůvodnitelnou nerovnost mezi různými functionáři, kteří působí ve více zastupitelstvech.
15. Závěrem této části návrhu zbývá uvést, že předmětnou zákonnou úpravu podle zjištění skupiny senátorů nepodporovalo ani gesční ministerstvo pro úpravu předpisů normující činnost a vztahy v samosprávě (MV ČR).

c) Rozpor s ústavním pořádkem

16. Skupina senátorů proto namítá, že předmětná právní úprava stojí v rozporu s ústavním pořádkem ČR, a to konkrétně v prvním sledu **s právem na spravedlivou odměnu za práci** (čl. 28 Listiny základních práv a svobod, dále „Listina“). Článek 28 Listiny zakotvující ústavní princip spravedlivé odměny za práci se neomezuje na zaměstnance a je třeba ji v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu vykládat širěji (Pl. ÚS 24/19). Skupina senátorů se domnívá, že je nezbytné nastavit ústavní mantinely téměř až bezbřehému populismu, pokud jde o složky platu u veřejných činitelů, jejich status či v rámci souvisejících oblastí, které se tak často stávají předmětem politických snah o ovlivnění zákonodárství v naší zemi. Skupina senátorů také připomíná, jak různé organizace, hájící údajnou transparentnost, ale i například Ministerstvo spravedlnosti ČR prosazovalo zájem nezasahovat například do úpravy přímého plošného zveřejňování majetkových poměrů volených veřejných funkcionářů. Díky zásahu Ústavního soudu (nález sp.zn. Pl. ÚS 38/17) došlo k nepochybnému návratu racionality do právní úpravy pravidel střetu zájmů, která zároveň nevedla k žádnému oslabení právní úpravy a jejího účelu. O obdobný zásah proto skupina senátorů si dovoluje požádat Ústavní soud i v této nepochybně navýsost obdobné populistické zákonné úpravě.
17. Snížení odměny přitom není jen symbolické či přiměřené, ale doznává razantního zásahu ve výši 60%, patrně s inspirací poklesu odměn v případě souběhu výkonu funkce člena vlády či zákonodárského sboru s určenou funkcí v samosprávě, což už samo o sobě je pro skupinu senátorů nepřijatelné. Jedná se tedy podle skupiny senátorů o zásah do práva na spravedlivou odměnu nepřiměřený a citelný, kdy většinu nároku na odměnu zákon dotčeným osobám upírá. K takto razantnímu zásahu by musel existovat jednoznačný legitimní důvod, který je třeba jednoznačně vymezit (například tím, že uvedené funkce v souběhu nelze zvládat či jejich kumulace je pro dotčené samosprávné celky nějak škodlivá, což skupina senátorů naprosto odmítá a uvádí k uvedenému zcela opačně shora). Obecný předpoklad, který byl patrně důvodem pro předložení a schválení tohoto návrhu poslanci, že kumulace funkcí v samosprávě je škodlivá či nějak nevhodná, je jednoznačně nedostatečný pro takový zásah do práva na odměnu a je třeba jej konkrétně vymezit a posoudit, zda-li tomu tak je.
18. Skupina senátorů zdůrazňuje, že Ústavní soud již dříve přezkoumal ústavnost souběhu funkcí v samosprávě s členstvím v zákonodárném či vládním sboru, kterou shledal za souladnou s ústavním

pořádkem (Pl. ÚS 24/19) a krácení poskytované odměny v rámci tohoto souběhu v testu ústavnosti uspělo. V tomto případě však Ústavní soud jasně deklaroval, že jeho stanovisko platí právě jen v otázce souběhu výkonu funkce v ústavních orgánech státu s funkcí v samosprávě. Ústavní soud také výslovně zdůraznil, že právní úpravu shledává za ústavně přijatelnou s ohledem na princip dělby moci mezi státní moc a územní samosprávu, kdy větší personální oddělenost těchto mocí je legitimní cíl a zákonodárce k jeho prosazení může užít i prostředku snížení odměn. Tato hlediska se však v případě nové právní úpravy vůbec nemohou uplatnit, když nová právní úprava výrazně zasahuje do odměňování pouze jen v případě funkcí v samotné samosprávě.

19. Dále skupina senátorů namítá, že napadená úprava je také **diskriminační a narušující principy rovnosti** (čl. 3 Listiny základních práv a svobod), ve svém celku také stojí v rozporu s principy právní jistoty a ochrany legitimního očekávání jakožto principy demokratického právního státu dle čl. 1 odst. 1 Ústavy. Podle čl. 1 věty první Listiny jsou lidé „svobodní a rovní v důstojnosti i v právech“. Listina dále v čl. 3 odst. 1 stanovuje, že „základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení“. Uvedený výčet možných důvodů diskriminace je přitom demonstrativní (srov. PAVLÍČEK, V. In PAVLÍČEK, V. a kolektiv. Ústavní právo a státověda. II. díl. Ústavní právo České republiky. 2. aktualizované vydání. Praha: Leges, 2015, s. 506, 509). Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že rovnost je kategorií relativní, k jejímuž porušení je třeba, aby se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zacházelo rozdílným způsobem, aniž by pro takový přístup existovaly objektivní a rozumné důvody (sp. zn. Pl. ÚS 30/15). Zpravidla je pak porušení principu rovnosti navázáno na porušení i jiného základního práva, v daném případě práva na spravedlivou odměnu či práv územně samosprávných celků (může však jít také o porušení obecného principu rovnosti, a to rovnosti neakcesorické podle čl. 1 Listiny).
20. Skupina senátorů namítá přímou diskriminaci dotčených osob (volených veřejných funkcionářů). Ústavní soud vychází při hodnocení, zda jde o takovou diskriminaci, zpravidla z testu formulovaného zejména v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 49/10 a sp. zn. Pl. ÚS 31/13, který lze vyjádřit formou těchto otázek: (1.) Jde o srovnatelného jednotlivce nebo skupiny? (2.) Je s nimi nakládáno odlišně na základě některého ze zakázaných důvodů? (3.) Je jim odlišné zacházení k tíži (uložením břemene nebo odepřením dobra)? (4.) Je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, resp. (a) sleduje legitimní zájem a (b) je přiměřené? Skupina senátorů má za to, že v této věci na řešené téma dopadá instruktivně nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 10/22, podle kterého „kladná odpověď na první tři otázky a současná záporná odpověď na otázku čtvrtou pak vede Ústavní soud k závěru o diskriminaci. U druhé otázky však Ústavní soud připustil, že lze identifikaci zakázaného důvodu rozlišování vynechat, jelikož v řadě případů může být s různými subjekty zacházeno odlišně, aniž by bylo kritérium rozlišování a priori zakázané, lze i tak dospět k závěru o jeho neslučitelnosti s čl. 3 odst. 1 Listiny (nález ze dne 10. 7. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 31/13, body 58 a 59 odůvodnění). Rovněž podle názorů odborné literatury „nenaplnění druhého kroku formulovaného testu přímé diskriminace (zakázaný důvod rozlišování) ... nemá vést k finálnímu závěru, že k diskriminaci nedošlo ... Neexistence zakázaného důvodu rozlišování ... má být výhybkou v přísnosti přezkumu, nikoliv stopkou pro závěr o neexistenci diskriminace“ (BARTOŇ, M. In HUSSEINI, F. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 156). To v zásadě odpovídá rovněž judikatuře ESLP, která zohledňuje i míru „podezřelosti“ důvodu pro odlišné zacházení (viz např. rozsudek ze dne 16. 11. 2004 ve věci Unal Tekeli proti Turecku, stížnost č. 29865/96). V mnoha rozhodnutích ESLP však nebyl důvod rozdílného zacházení výslovně uznán za diskriminační, přesto ESLP shledal rozdílné zacházení jako porušení zákazu diskriminace ve smyslu čl. 14 Úmluvy (viz FOREJTOVÁ, M. Judikatura soudů EU a Rady Evropy ve věcech zákazu diskriminace. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, s. 22). Nadto Ústavní soud zdůrazňuje, že za rozpornou s čl. 3 odst. 1 Listiny považuje i nepřímou

diskriminaci, byť se k ní vyjádřil v menším množství nálezů než u diskriminace přímé [např. nálezy ze dne 30. 4. 2009 sp. zn. II. ÚS 1609/08 ve znění opravného usnesení ze dne 9. 7. 2009 (N 105/53 SbNU 313), ze dne 21. 4. 2009 sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.) nebo ze dne 12. 3. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 83/06 (N 55/48 SbNU 629; 116/2008 Sb.)].“

21. Již shora skupina senátorů dospěla k závěru, že předmětné právní předpisy postrádají přiměřenost ve svém cíli a také legitimnost důvodu takto razantního zásahu do práv dotčených osob, ve shora **uvedeném testu nediskriminace rozhodně neobstojí**, kdy jde o zásah zákonodárce nepřiměřený a také neexistuje legitimní zájem na tom, aby samosprávy členy svých zastupitelstev honorovaly v těchto případech takto odlišně s odebráním většiny jinak přiznané odměny.
22. Skupina senátorů je přesvědčena, že právní úprava rovněž **nepřiměřeně zasahuje do práva územních samosprávních celků na samosprávu**, kdy stojí v rozporu zejména s čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 101 odst. 3 a odst. 4 Ústavy. Územní samosprávné celky jsou výrazným snížením odměn hrazených svým zastupitelům zásadně limitovány, ačkoli jde o jejich vlastní výdaje z jejich vlastních příjmů. Nejde tedy o žádné prostředky státu. Lze proto namítnout, že stát omezuje oprávnění obcí a krajů nakládat s vlastním majetkem a hospodařit dle vlastních rozpočtů (čl. 101 odst. 3 Ústavy) a poskytnout svým členům za jejich zvolenou veřejnou funkci a dlužno dodat činnost a nasazení ve prospěch této samosprávy odměnu, jde o nepochybný zásah do práva na samosprávu. Právě hospodaření se svým majetkem samostatně na vlastní účet a na vlastní odpovědnost je atributem samosprávy (srov. nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 5/03). Přitom jak obec, tak i kraj jsou spravovány svými zastupitelstvy, proto role člena tohoto zastupitelstva má pro samotnou samosprávu zásadní a chráněný význam. Ku uvedenému skupina senátorů odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 6/17), podle něhož podstatou práva obsaženého v čl. 101 odst. 3 Ústavy je poskytnout ústavní záruky postavení obcí a krajů jako subjektům vlastnického práva, tedy postavení územních samosprávních celků jako vlastníků a garance jejich nezávislého rozpočtového hospodaření, tj. rozhodování o nakládání s vlastním majetkem na základě vlastního rozpočtu sestaveného a schváleného jejich vlastními orgány v souladu s příslušnou zákonnou úpravou. Odborná literatura k uvedenému doplňuje, že „jde o významnou ústavní pojistku danou ústavodárcem, která poskytuje samosprávám důležitou ochranu v rámci vertikálního vztahu dělby veřejné moci mezi státem a samosprávami.“¹ „Nezbytným předpokladem pro zajištění plnohodnotné realizace práva územních samosprávních celků na samosprávu představuje jak zakotvení právní subjektivity samospráv (obcí a krajů jakožto veřejnoprávních korporací), tak i jejich **majetkové autonomie**.“² „Zásahy státu do samosprávy musí být nejen zákonné a odůvodněné, ale musí podléhat i zásadám **šetrnosti a subsidiarity**. S ohledem na ústavněprávní vymezení práva na samosprávu nemůže státní moc predikovat, že zásah do práva samospráv na samostatné rozhodování, třebaž by byl i veden na zákonné úrovni, lze pokládat za ústavně souladný. Jakkoli platí dle čl. 100 odst. 4 Úst, že takový zásah může být přípustný, je ústavněprávně aprobovatelný, pouze vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem. Ústavní soud vyložil ve IV. ÚS 331/02 obecný rámec ústavních mezí zásahu státu do územní samosprávy, a to s respektem k principům právního státu (čl. 1 odst. 1 Úst). Ústavní požadavek ochrany zákona dle čl. 101 odst. 4 Úst, tedy přípustnost zásahu státu do výkonu územní samosprávy, je třeba dle Ústavního soudu vykládat výrazně restriktivně, neboť jde o ústavně založenou výjimku, zasahující do ústavně zaručeného práva na samosprávu.“³
23. Z nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 27/09 nebo nálezů sp. zn. Pl. ÚS 73/04 plyne, že právo na rovný přístup k voleným a jiným veřejným funkcím, zahrnuje i „právo tyto funkce nerušeně zastávat a

¹ Svejkský, J. Polčák, S., Průša, L. a kol. Právo pro obce. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, str. 178

² Svejkský, J. Polčák, S., Průša, L. a kol. Právo pro obce. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, str. 198

³ Svejkský, J. Polčák, S., Průša, L. a kol. Právo pro obce. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, str. 200

vykonávat dle předem stanovených pravidel“. Podle názoru skupiny senátorů uvedená práva jsou tato nová zákonná pravidla zjevně nerozumná, kdy není možné zásadním způsobem měnit "pravidla hry" (podmínky výkonu mandátu) uprostřed probíhajícího volebního období. Jde o nepravou retroaktivitu, která však je dle skupiny senátorů nepřipustná, vylučuje-li ji princip důvěry v právo (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 15/19, bod 38). Dochází k situaci "kvalifikovaného" zklamání důvěry v právo, kdy je takový postup zákonodárce nepřipustný. Ústavní soud již v letitém, ale stále instruktivním nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 k nepravé retroaktivitě uvedl: "*Zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spojeno se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. Dochází k tomu v důsledku ochrany jiného veřejného zájmu či základního práva a svobody. Posuzování tohoto konfliktu hlediskem proporcionality s ohledem na intertemporalitu by mělo vést k závěru o druhu legislativního řešení časového střetu právních úprav. Proporcionalitu lze přitom charakterizovat tak, že vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu, resp. ochrany základních práv a svobod odůvodňuje vyšší míru zásahu do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo novou právní regulací ... Při posouzení způsobu legislativního řešení intertemporality tudíž sehrává svou roli nejen míra odlišnosti nové a staré právní úpravy, nýbrž i společenská naléhavost zavedení nové právní úpravy ap.*". Žádnou společenskou naléhavost v daném případě skupina senátorů neshledává, naopak jde o nepředvídatelnou (překvapivou) změnu v odměňování, což sehrává při posuzování (ne)připustnosti tzv. nepravé retroaktivity o zásadní aspekt (viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/02 či sp. zn. Pl. ÚS 9/08), stejně jako je zde významné hledisko intertemporálního testu proporcionality *sui generis*, jak je používají shora citované nálezy Ústavního soudu.

24. Skupina senátorů v neposlední řadě namítá, že došlo k **porušení pravidel legislativního procesu** zakládajícímu rozpor s ústavním pořádkem, neboť pozměňovací návrh, jímž byla napadená úprava do zákona č. 57/2025 Sb. včleněna, představuje nepřipustný tzv. legislativní přílepek. Legislativní přílepky jsou podle ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 77/06 nebo z poslední doby nález sp. zn. Pl. ÚS 41/23) takové návrhy, které byly v průběhu legislativního procesu formou pozměňovacího návrhu „přilepeny“ k původnímu projednávanému návrhu zákona, s tímto původním návrhem (legislativní předlohou) však nesdílí stejný předmět a účel. Jde tedy ve vztahu k projednávanému zákonu o věcně a teleologicky nijak nesouvisející návrhy, které jsou pozměňovacími návrhy jen formálně, zdánlivě, ve skutečnosti jde o nový návrh zákona ve smyslu čl. 41 a násl. Ústavy, a tím pádem zastřenou zákonodárnou iniciativu. Přílepky obcházejí zákonem nastavené parlamentní procedury, přičemž narušují ústavní principy a pravidla tak, že omezují parlamentní a veřejnou debatu o příslušné právní úpravě, porušují právo vlády vyjádřit se k návrhu zákona a popírají některé principy demokratického právního státu jako např. princip dělby moci, princip zákazu libovůle nebo požadavek předvídatelnosti zákona.
25. Původní vládní návrh zákona (sněmovní tisk č. 825) měl novelizovat zákon o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, a zákon o platu a některých dalších náležitostech státních zástupců, a to v reakci na derogační zásah nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/24. Vláda navrhla projednat zákona v režimu § 90 odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny tak, aby s ním Poslanecká sněmovna vyslovila souhlas již v prvním čtení. Při projednání v tomto režimu přitom není možné podávat pozměňovací návrhy. Je tedy zjevné, že vláda jako navrhovatel zamýšlela (i s ohledem na časovou tíseň) návrhem zákona řešit především důsledky předmětného nálezu Ústavního soudu, nikoliv jakékoliv jiné záležitosti v jiných právních předpisech. K projednání v režimu § 90 odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny po námítce dvou poslaneckých klubů nakonec nedošlo, už samotná skutečnost, že jej vláda navrhla, však podle názoru skupiny senátorů vede k nutnosti přísněji posuzovat vztah obsahu případných pozměňovacích návrhů k původnímu návrhu.

26. Do zákona č. 57/2025 Sb. byla napadená právní úprava včleněna pozměňovacími návrhy poslanců Mariana Jurečky a Marka Výborného vedenými v systému Poslanecké sněmovny jako sněmovní dokumenty č. 5765 a 5764, označenými v souhrnu pozměňovacích návrhů (sněmovní tisk č. 825/2) jako F1 a F2.
27. Napadená úprava nemá žádnou souvislost s úpravou platů představitelů státní moci či státních orgánů, soudců, státních zástupců ani jiných osob placených ze státního rozpočtu, ani s postavením manžela či partnera prezidenta republiky, které měl původní vládní návrh rovněž upravovat. Týká se výše odměn za výkon funkce zastupitelů obcí a krajů, které jsou stanoveny zvláštními zákony a jsou vypláceny z rozpočtů územních samosprávných celků. Neřeší ani kumulaci funkcí, jejichž odměňování je upraveno dvěma zákony původně navrženými k novelizaci, s funkcemi v zastupitelstvech územních samospráv, neboť tato problematika byla vyřešena novelizačním zákonem č. 263/2019 Sb. a napadená právní úprava na tomto řešení nic nemění. Je tedy zřejmé, že pozměňovací návrhy nemají úzký vztah k původnímu návrhu zákona. Za úzký vztah v žádném případě nelze považovat to, že se obsah obou návrhů zabývá financemi, které určité osoby obdrží za výkon určité funkce (avšak v jednom případě jde o stanovení výše platu a v druhém o krácení odměny při výkonu více funkcí, v obou případech jde o zcela jiné funkce, plnění upravené jiným zákonem a vyplácené z jiného rozpočtu).
28. Přílepkový charakter napadené právní úpravy nebyl zhojen širokým konsenzem při závěrečném hlasování o návrhu zákona obsahující dané pozměňovací návrhy v závěru třetího čtení v Poslanecké sněmovně, kdy z 126 přítomných poslanců hlasovalo pro přijetí zákona 67 poslanců z řad tehdejší vládní koalice, zatímco všichni přítomní poslanci opozičních poslaneckých klubů hlasovali aktivně proti.⁴ Většina srovnatelná s ústavní většinou, kterou Ústavní soud ve své judikatuře považuje za dostatečně široký konsenzus, nebyla zdaleka dosažena ani při hlasování o pozměňovacích návrzích, jednak vinou nízkého počtu přítomných poslanců, jednak protože oba pozměňovací návrhy nepodpořili poslanci z dvou vládních poslaneckých klubů ODS a TOP 09.⁵ Jak bylo již poznamenáno v úvodní části, návrh zákona nenašel podporu ani v Senátu, který k předloze nepřijal žádné usnesení.
29. Z níže uvedených důvodů postup navrhovatelů napadené právní úpravy podle přesvědčení skupiny senátorů představuje velmi intenzivní zásah do ústavních pravidel a principů legislativního procesu, přičemž neexistuje žádný protichůdný ústavněprávní princip či hodnota, pro něž by bylo nutné právní úpravu zachovat.
30. Předmětné pozměňovací návrhy byly podány do systému Poslanecké sněmovny 20. 12. 2024 v 13:12 v průběhu obecné rozpravy ve 2. čtení návrhu zákona, tj. na poslední chvíli, cca 45 minut před koncem 2. čtení a celé 123. schůze Poslanecké sněmovny v 9. volebním období. Toto načasování spolu s ostatními okolnostmi předložení pozměňovacího návrhu indikuje zneužití pozměňovacího návrhu jako zastřené zákonodárné iniciativy s cílem vyhnout se jak veřejné diskuzi o návrhu, tak transparentnímu připomínkovému řízení, v němž by se mimo jiných mohli k návrhu vyjádřit ti, na něž dopadá, tedy zástupci obcí a krajů, a také gesční ústřední orgán státní správy (viz. níže).
31. Do očí bijící je pak podle skupiny senátorů fakt, že pozměňovací návrhy podali dva poslanci, kteří v předmětné době byli členy vlády, konkrétně ministry pověřenými řízením v jednom případě Ministerstva práce a sociálních věcí, v druhé případě Ministerstva zemědělství. Ministerstvo práce

⁴ Výsledek hlasování dostupný online na webu PS PČR: <https://www.psp.cz/sqw/hlasy.sqw?G=84601>

⁵ Výsledky hlasování dostupné online na webu PS PČR: PN F1 - <https://www.psp.cz/sqw/hlasy.sqw?G=84593>, PN F2 - <https://www.psp.cz/sqw/hlasy.sqw?G=84594>

a sociálních věcí bylo přitom gesčním rezortem ve vztahu k původnímu návrhu zákona a jeho předkladatelem do mezirezortního připomínkového řízení. Pokud cítili oba navrhovatelé potřebu řešit výši odměn při souběžném výkonu více funkcí v zastupitelstvech, mohli nepochybně zadat legislativním úředníkům na jimi vedených ministerstvech úkol, aby napadenou právní úpravu buď včlenili do původní verze návrhu (MPSV) nebo aby uplatnili v mezirezortním připomínkovém řízení připomínku požadující její začlenění (MZE). To se však nestalo – MPSV předložilo návrh beze změn zasahujících do zákonů upravujících fungování územních samosprávných celků a MZE jej ponechalo bez připomínek. Jaký jiný účel pak mohlo mít podání předmětných pozměňovacích návrhů než obcházení pravidel zákonodárné iniciativy?

32. Postup navrhovatelů je rovněž obcházením kompetenčního zákona, podle jehož § 12 odst. 1 a odst. 3 je Ministerstvo vnitra ústředním orgánem státní správy pro vnitřní věci včetně územního členění státu a plní koordinační úlohu v oblasti organizace a výkonu veřejné správy. MV je z tohoto titulu gesčním rezortem zákonů o obcích, o krajích a o Hlavním městě Praze. Jak z procesně organizačních (organizace výkonné moci stanovená kompetenčním zákonem), tak z praktických důvodů (absence odborníků zaměřených na danou oblast) je nepřijatelné, aby se ministr pověřený řízením určitého ministerstva z pozice poslance formou přílepků vlamoval do zákonů z gesce jiných ústředních správních úřadů, zde navíc bez jakékoliv konzultace s příslušným ministerstvem, což se odráží i na legislativní úrovni návrhu (viz. výše).⁶

d) Závěr

33. Skupina senátorů je přesvědčena, že **napadená právní úprava byla přijata v rámci ústavně nekonformního legislativního procesu a její obsah neobstojí v testu ústavnosti pro rozpor s právem na spravedlivou odměnu za práci** (čl. 28 Listiny), dále je **diskriminační a narušující principy rovnosti** (čl. 3 Listiny), ve svém celku také stojí v rozporu s principy **právní jistoty a ochrany legitimního očekávání** jakožto principy demokratického právního státu dle čl. 1 odst. 1 Ústavy, **nepřiměřeně zasahuje do práva územních samosprávných celků na samosprávu** v rozporu zejména s čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 101 odst. 3 a odst. 4 Ústavy a odvozeně se ocitá také v rozporu s **právem na rovný přístup k voleným a jiným veřejným funkcím** dle čl. 21 Listiny.
34. S ohledem na dopad na krácení odměn dotčených osob skupina senátorů také ve shodě s nálezem sp.zn. Pl. ÚS 10/22 (b. 48) navrhuje Ústavnímu soudu, aby výjimečně stanovil účinky derogativního nálezu již uplynutí dne jeho vyhlášení.

IV. Návrh

Skupina senátorů navrhuje, aby Ústavní soud vydal tento nález:

Ust. § 72 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) v části znějící „Je-li uvolněný člen zastupitelstva obce zároveň členem zastupitelstva kraje nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi

⁶ Viz. metodické doporučení odboru veřejné správy, dozoru a kontroly MV ČR k předmětným ustanovením, v jehož úvodu je výslovně uvedeno, že právní úprava byla přijata na základě poslaneckého návrhu bez konzultace s Ministerstvem vnitra. Dostupné online na webu MV ČR: <https://mv.gov.cz/odk2/soubor/metodicke-doporuceni-k-novele-zakonu-o-usc-v-oblasti-odmenovani-clenu-zastupitelstev-kraceni-vyse-odmen-pri-soucasnem-vykonu-funkci-na-vice-usc-s-ucinnosti-od-1-1-2026.aspx>.

zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval.“ a ust. § 72 odst. 2 č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) v části znějící „Je-li neuvolněný člen zastupitelstva obce, který vykonává funkci starosty (primátora) nebo místostarosty (náměstka primátora), zároveň členem zastupitelstva kraje nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Neuvolněnému členovi zastupitelstva obce vykonávajícímu funkci starosty (primátora) nebo místostarosty (náměstka primátora), který je zároveň poslancem, senátorem nebo členem vlády, může obec poskytovat odměnu nejvýše ve výši 0,4násobku výše odměny, která by mu jinak jako neuvolněnému členovi zastupitelstva obce při výkonu těchto funkcí náležela.“, dále ust. § 47 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), v části znějící „Je-li uvolněný člen zastupitelstva kraje zároveň členem zastupitelstva obce nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval.“ a ust. § 47 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), v části znějící „Je-li neuvolněný člen zastupitelstva kraje, který vykonává funkci hejtmána nebo náměstka hejtmána, zároveň členem zastupitelstva obce nebo hlavního města Prahy podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Neuvolněnému členovi zastupitelstva kraje vykonávajícímu funkci hejtmána nebo náměstka hejtmána, který je zároveň poslancem, senátorem nebo členem vlády, může kraj poskytovat odměnu nejvýše ve výši 0,4násobku výše odměny, která by mu jinak jako neuvolněnému členovi zastupitelstva kraje při výkonu těchto funkcí náležela.“, dále ust. § 53 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, v části znějící „Je-li uvolněný člen zastupitelstva hlavního města Prahy zároveň členem zastupitelstva obce nebo kraje podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval.“ a ust. v § 53 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, v části znějící „Je-li neuvolněný člen zastupitelstva hlavního města Prahy, který vykonává funkci primátora nebo náměstka primátora, zároveň členem zastupitelstva obce nebo kraje podle jiného právního předpisu, poskytne mu odměnu v plné výši pouze ten samosprávný celek, který by mu jako členovi zastupitelstva poskytoval odměnu vyšší. Druhý z obou samosprávných celků, jehož zastupitelstva je členem, mu poskytne odměnu ve výši 0,4násobku výše odměny, kterou by mu jinak jako členovi zastupitelstva poskytoval. Neuvolněnému členovi zastupitelstva hlavního města Prahy vykonávajícímu funkci primátora nebo náměstka primátora, který je zároveň poslancem, senátorem nebo členem vlády, může hlavní město Praha poskytovat odměnu nejvýše ve výši 0,4násobku výše odměny, která by mu jinak jako neuvolněnému členovi zastupitelstva hlavního města Prahy při výkonu těchto funkcí náležela.“ **se r u š í uplynutím dne vyhlášení tohoto nálezu.**

**skupina senátorů,
jednající senátorem Petrem Štěpánkem
zastoupena**

**JUDr. Zuzanou Chlupáčovou
advokátkou**